

Bobory Zoltán

A fehérvári Szent István szobornál

Látja-e jó királyunk, látja-e?
Folyó partjáról leszakadó földdarab,
miként fordulunk bele a rohanó,
szennyes árba, hogy aztán:
milliárdnyi, szétsodródó homokszemek,
hideg, koporsó-csendű iszapként
viseljük a víz színéről
– különös halotti lepel –
reánk ereszkedő csillogását
a Napnak, fekete égre
kapaszkodó éjjeli szemeknek–
s befogadjuk a meder
alján a vízhordta gyökeret,
fahajat, nádtorzsát, fűzfavirágot...
Látod-e jó királyom, látod-e?

Imádság nélküli hajnalon

Úgy vacogok ezen a pokoltüzes világon,
mint kútból kimentett kiskutya...
Tüzek, vizek loholnak át rajtam,
s nem ér a végére semmi.
Terített asztalok mellett
elszáradt levelet rágok
és kapkodok a szemeddel
teli csönd után –
tébolyult, aki nem létező
fekete legyet kerget.

Pásztorkutya felpüffedt, merev
birkák között, ha megleli
gazdája csengőjének hangja,
rohannék, de fertőzött,
áradó folyó zubog közénk;
partján nincs fűzfaág kapaszkodásra;
színéről mélybe vesztek a csillagok...
A túlparton fehér ruhában, nagy kövön ülsz –
Lábad elé kuporodnék

Devecseri Zoltán

Bontatlan ég alatt

Máté Imrének

Nem a lombok,
nem a fű,
de anyánk szemén
a csillanás,
az ablakon túl
egy kósza ág,
a bontatlan ég,
mikor aláfekszel
s gondjaid zömét
elhagyod...

Kellenek mégis
a védtelen lombok,
a percbe pólyált végtelen –
szemünknek hastáncos lányok
mell-, far- és csipőzenéje,
s legkivált éjfélkor
ha már párunk alszik,
a főső polcról:
Babits Mihály --

CERUZAVERS

Rajzolhatnék egy gólyapárt
háttérben harangszóval,
a torony fölött
galambcsapat rögtönöz
néhány égi karéjt
május 27-én,
Sopronból a fél ötös
Busz is ideér...
...valaki leszáll,
a fészeképítő gólyákra néz,
a galambok is fáradhatatlanok...

Ártatlan talajmenti díszlet:
a bokáig érő kutyaugatás –

(Hövej)

Németh István Péter

3 tapolcai bordal

– Léka Gézának

1

Mindig is szomjas volt ez a rét a városka körül.
Fényre került homokkő-szarkofág vájata rejt csak eső-
vizet, ott hol a hely kétezer éve ded gyereké volt,
És kortyintva örül néki most a szerelmes vadgerlepár.

Hát tölts olyan évjáratu bort, amikor még élt a te édesapád
S kedves kacagott rád! Így hallga aranymálinkód
Káptalantóti felől, hol meg azt hogy' támaszt tengerzúgást
A kedvedért szellőcske is a vizimenta-illatos nyárfaberekben.

2

Nézd, Géza, kék az ég, május jó és
Gesztenyék gyertyáznak az ablak előtt,
S én itt benn a szobámban, előttem üveg
Tokaji Száraz Szomorodni a nyolc éve múlt
ezeredvégről.

Kortyolom is, de nem egyedül. Ez első pohárra
Elhúzza száját a magamban lakozó gyermek, aki
Voltam, mert várna oly édest, amit még anyatejjel
Szítt. De csalódik, fintorog és menekülne, ha tudna
előlem, a véntől.

A második pohárnak azonban már melegét érzi,
Békül az aggal, hiszen íme sosem volt, nem lehetett
Zsarnoka néki, ha már úgy szunnyad a harmadik
Emelintésre az estben, akárha a gyermek az öt cipelő
apja erős vállain.

3

Kagylós mészkövön épült a házunk, kertjébe június jó.
Cseresznye és várfal feketül a lombos ágak közti egen,
S a várfalban akárha gyümölcsmagok a török
Ágyugolyók.

Nefelejcs kékell a fa tövében, s bódítanak a bodza, jezsámen,
Olajbokrok és az utcai akácok. Holnap nyílik a hárs is,
Hogy birom én el a mézes lehüket majd?! Locsolhatom a torkom arany
Somlai borral.

Míg ősz pulim szőre söpri a rózsaszirmait,
Nincs baj, balkezem kecskekörmőt markol utolszor is,
Annak hegyét hadd szoritom csak tenyerem
M betüjéhez.